

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év december hó 07. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

### **v é g z é s:**

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt D. A. ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év május hó 02. napján kelt 24.B.1561/2016/35. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 55.295,- (ötvenötezer-kétszázkilencvenöt) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles felhívásra megfizetni az államnak.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### **I N D O K O L Á S**

Az elsőfokú bíróság ítéletében D. A vádlottat emberölés bűntettének kísérlete [2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdés] miatt 9 év szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani, illetve hogy a szabadságvesztésből a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, D. A vádlott enyhítés érdekében, a védő téves minősítés miatt és enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.487/2017. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával, ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve folytatta le az eljárást. A megállapított tényállás megalapozott, az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény is törvényesen minősítette. A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen sorolta fel és súlyuknak megfelelően értékelte. Mindezekre tekintettel indítványozta az ítélet helybenhagyását.

A nyilvános ülésen a védő a fellebbezést fenntartotta. Annak ellenére, hogy a tényállást és a bűnösségre vont következtetést nem vitatta, indítványozta, hogy a másodfokú bíróság új igazságügyi orvos-szakértői véleményt szerezzen be a sérülések keletkezésével és a maradandó fogyatékoság, súlyos egészségsromlás tekintetében. A minősítés kapcsán kifejtette, hogy álláspontja szerint a cselekmény életveszélyt okozó testi sértés bűntetteként értékelendő, mely indulati, rögtönös állapotban, az alkohol befolyásoltsága miatt történt. A vádlott szándéka nem irányult a sértett életének a kioltására, még eshetőleg formában sem. A minősítés változtatása, illetve abban az esetben is, ha a másodfokú bíróság egyetért a törvényszék álláspontjával, a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés enyhítését indítványozta.

A vádlott érdemi felszólalásában az írásbeli beadványában foglaltakat fenntartotta, nem vitatta a cselekmény elkövetését, a sértett sérüléseit ő okozta és utána magára hagyta, de nem állt szándékában az életének kioltása. Ellenben vitatta a szakértői vélemény aggálytalanságát és új igazságügyi orvos-szakértő kirendelését indítványozta. Megbánását hangoztatta és felajánlotta mindenkorai nettó jövedelme 25 %-át a sértett részére sérelemdíjként.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, kellő alaposséggel és körültekintéssel folytatta le. A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott kötelezettségnek eleget tett, feltárta azokat a körülményeket, amelyek az ügy megítélése szempontjából lényegesek, így amelyek a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából jelentősek voltak, ezen belül azokat is, amelyeket az ügy súlyának megítéléséhez, az alkalmazandó jogkövetkezmény meghatározásához nélkülözhetetlenek. A Be. 118. § (2) bekezdés szerint eljárva a vádlott beismerő vallomása mellett beszerezte az egyéb bizonyítékokat is. Így a tényállás alapos és hiánytalan felderítéséhez, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékok rendelkezésre állnak.

A törvényszék minden olyan tanút megidézett, akik vallomása kapcsán az ügy eldöntése körében releváns adatok beszerzése volt várható. Kihallgatta tanúként a sértettet és édesapját, a sértettre rátaláló és mentőket értesítő K. T.-t és a műszaki cikkeket megtaláló K. Cs.-t.

Az 1. számú, valamint C. P., K. K., R. G., ifj R. L., R. L., B.-N. A., B. V., B. A., Sz. S., B. K., D. M., H. Z., B. V. és I. A. tanúk nyomozás során tett vallomásának - a Be. 296. § (2) bekezdés a) pontjára alapoztatlan - ügyészi indítványra történő felolvasására törvényesen került sor. Ezeknek a meg nem jelent tanúknak a kihallgatását a Be. 285. § (1) bekezdésben felsoroltak nem indítványozták és nyilvánvalóan a bíróság sem tartotta szükségesnek megidézésüket.

Meghallgatta az ügybe bevont dr. F. Z. igazságügyi orvos-szakértőt, illetve már a tárgyalás előkészítő szakában kiegészítő szakértői vélemény beszerzését is elrendelte a maradandó fogyatékos és súlyos egészségromlás kialakulásának megállapítására.

A másodfokú bírósági eljárásban a vádlott és védő által új orvos-szakértő kirendelését célzó bizonyítási indítvány nem foghatott helyet. A Be. 353. § (1) bekezdés értelmében ugyanis erre csak akkor kerülhetne sor, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, továbbá, ha a bizonyítás az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezheti. Az ítélet felderítetlensége nem állapítható meg, ahogy olyan eljárási szabálysértés sem merült fel, mely a tárgyalás keretében történő bizonyítás felvételét indokolná. A tényállás kisebb hiányossága ugyan fennáll, de az iratok alapján az korrigálható. A további bizonyítás szükségtelen és az eljárás elhúzódását eredményezné, mivel dr. F. Z. szakértő véleményével szemben érdemi kifogás nem merült fel, az nem aggályos, szakmai megalapozottsága iránt nincs kétely.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel. A felülbírálat eredményeként a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b) pont II. fordulata alapján részben megalapozatlan, mert a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tények és a tényállás kisebb mértékben hiányos. A megalapozatlanságot az ítéletábra a Be. 352. § (1) bekezdés a) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

D. A vádlott 2008. óta él Magyarországon, végleges letelepedési engedéllyel rendelkezik. Bal szeme egy baleset következtében megsérült, 2010. évben meg is műtötték a szemét, e szemére nem lát (vádolti nyilatkozat másodfokú nyilvános ülésen, nyomozati iratok 1021. oldal).

A tényállást kiegészíti azzal

- a 3. oldal utolsó bekezdésében, hogy a sértett 24 éves volt (nyomozati iratok 2935. oldal)
- a 4. oldal harmadik bekezdésében, hogy a vádlott több üveg sört fogyasztott, a sértetthez ittas állapotban érkezett (nyomozati iratok 3215. oldal)
- a 4. oldal hatodik bekezdésben, hogy a sértett értéktárgyait azért vitte magával, hogy cselekményét leplezze (nyomozati iratok 3217. oldal).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A bíróság köteles az indokolásban számot adni döntéshozatali tevékenységéről, a felülbíráló bíróság pedig ezt jogosult és köteles ellenőrizni.

Az elsőfokú bíróság az ítéletnek a - Be. 258. § (3) bekezdés d) pont szerinti - bizonyítékok számbavételét és értékelését tartalmazó részében nyomon követhető, ellenőrizhető és elégséges módon megindokolta, hogy a tényállást mi alapján állapította meg.

D. A vádlott a nyomozás során védője jelenlétében beismerő vallomást tett, elmondta, hogy egy ácskalapáccsal a neki háttal álló sértettet több alkalommal megütötte a fején. A tárgyaláson ezt a nyilatkozatot fenntartotta, bűnösségét elismerte.

A vádlott beismerő vallomását az eljárás során beszerzett bizonyítékok is alátámasztották. A sértett az őt megtaláló tanúknak és később hozzátartozóinak is támadójaként a legutolsó, félsemű vendéget jelölte meg, akit határozottan azonosított a fényképe alapján D. A személyében. K. T. tanú is előadta, hogy az utolsó vendége a sértettnak a Budapest Sz. utca 2/C. szám alatti üzlethelyiségben festőként dolgozó A. nevezetű fiú volt, a terhelt nyilatkozott is arra, hogy valóban ebben az időben itt dolgozott építőipari munkásként egy felújításnál, illetve az is megállapítható a vádolti előadás, szakértői vizsgálata és a közvetlenség folytán is, hogy a bal szeme egy baleset miatt valóban sérült. Arra nem merült fel adat, hogy miután a vádlott távozott, bárki más járt volna a lakásban. A sértett véré a vádlott kabátján azonosította a genetikai vizsgálat, ez kizárólag az eset kapcsán kerülhetett a terhelt ruhájára. Így arra, hogy a sértett bántalmazója a vádlott volt, egyértelmű következtetés vonható.

Azt a tényt, hogy a sértett laptopja és mobiltelefonja eltűnt, R. A. is megerősítette, illetve K. Cs. a terhelti nyilatkozattal összhangban adta elő, hogy az elkövetés helyétől nem messze, sittes zsákok közé rejtve találta azokat meg a cselekmény utáni nap, mely megerősítette azt az előadását, hogy ezeket nem eltulajdonítani akarta, hanem azért hozta el, hogy leplezze az otlétét. Ezt a következtetést az elsőfokú bíróság ítéletszerkesztési hiba folytán csak az indokolásban helyezte el (18-19. oldal), ezt a másodfokú bíróság a tényállásba is beemelte.

Az igazságügyi orvos-szakértő véleményében kategorikusan foglalt állást a tekintetben, hogy a sérülések direkt erőbehatásra keletkeztek, kemény felszínű, tompa eszköztől, melynek kiálló,

kidudorodó része lehetett. Ez összhangban áll a vádlotti előadással, miszerint egy ácskalapácsot használt, mely jellegzetességében pontosan megfelel a szakértő által vélelmezett eszköznek. A kiegészítő véleményben a szakértő a sértett személyes vizsgálata és az orvosi dokumentumok alapján állapította meg, hogy maradandó fogyatékoság és súlyos egészségromlás is kialakult, mely állapotban teljes felépülés nem várható. Ezen szakértői véleményeket az elsőfokú bíróság elfogadta és a tényállásban ezek figyelembe vételével rögzítette az ütések számát, erejét és a sérüléseket.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést D. A. vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is helytálló.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettét az emberölés büntettének kísérletétől az határolja el, hogy az elkövetőt a testi sérülés okozásának, vagy a sértett megölésének - akár egyenes, akár eshetőleges - szándéka vezette-e. Az emberölés büntettének kísérlete esetében az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és azt kívánja vagy belenyugszik, míg az életveszélyt okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán a testi sérülés előidézésére irányul. A 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat iránymutatása szerint az elkövetés időpontjában fennálló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből lehet következtetni.

Az irányadó, kiegészített tényállás tartalmazza, hogy a vádlott az esemény idején szeszes italt fogyasztott, melytől ittas állapotba került, így az ittas állapotban történt elkövetés ténye megállapítható.

Az ittas vagy bódult állapotban elkövetett bűncselekményekért való felelősségről szóló III. számú Büntető Elvi Döntés értelmében az alanyi oldalon csupán az önhibából eredő leittasodás, nem pedig az ittas állapotban elkövetett bűncselekmény konkrét tényállása vonatkozásában van jelentősége. Azt kell tehát vizsgálni, hogy a terhelt leittasodása önhibából eredt-e, ez jelen ügyben kétséget kizáró módon megállapítható. Az önhibából ittas állapotba kerülő, és bűncselekmény tényállását megvalósító cselekményt elkövető személyt olyannak kell tekinteni, mintha annak beszámítási képessége lenne; következésképpen e törvényi rendelkezés folytán az ittas állapotban való elkövetés a cselekmény minősítésén mit sem változtat. A bíróságnak a minősítés körében azt kell vizsgálnia, hogy a bűncselekmény elkövetési körülményeinek elemzése alapján miként lenne az minősítendő az alanyi oldal teljessége esetén, ezt pedig csak a cselekmény tárgyi oldalának beható vizsgálata alapján lehet elbírálni (BH 1992. évi 739., BH 1997. évi 565. és BH 2010. évi 289. számú eseti döntések).

A tárgyi tényezők (a cselekmény elkövetéséhez használt eszköz; az elkövetés körülményei és módja; a sérülés helye és jellege; az elkövető kijelentései; az elkövetőnek a cselekmény elkövetése utáni magatartása) értékelése körében megállapítható, hogy a vádlott egy ácskalapáccsal legalább három alkalommal, nagy erővel, irányítottan, a sértett fejét, halántékát, tehát közismerten életfontosságú szervet magában foglaló testrészét megütötte, mellyel rendkívül súlyos, közvetlenül életveszélyes sérülés bekövetkezését idézte elő, majd elhagyta a helyszínt. Mindezek alapján megállapítható, hogy a vádlott nem testi sérülés okozására irányuló szándékkal cselekedett, hanem tudata átfogta a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét. A halál elmaradásában legfeljebb a véletlenre hagyatkozhatott, az eredmény (hogy a sértett életben marad vagy életét veszti) iránt közömbösséget tanúsított, így a lehetséges következményekbe belenyugodott.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb

súlyosító és enyhítő körülményekhez. A bíróság feladata az ítélezés során olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és alanyi társadalomra veszélyességére is. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben a 2012. évi C. törvény 79. §-ban meghatározott büntetési célok szem előtt tartásával kell eljárnia. A bűncselekmény elkövetőivel szemben kiszabott büntetés nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi tagjára nézve is.

Az elsőfokú bíróság a bünteteskiszabási körülményeket részben hiányosan tárta fel.

További súlyosító körülmény, hogy a vádlott a cselekményt büntetőeljárás hatálya alatt követte el (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/2. pont), ugyanis az Esztergomi Járásbíróság 2015. augusztus 22. napján elkövetett ittas járművezetés vétsége miatt 2015. október 29. napján kelt végzésével szabott ki vele szemben büntetést, tehát bizonyosan tudatában volt az ellene folyó eljárás tényének. A folyamatban levő büntető eljárás hatálya alatt, erről tudva követett el újabb, élet elleni bűncselekményt, ebből személyének fokozott társadalomra veszélyességére lehet következtetni (FBK 1994/32. számú eseti döntés). Illetve a vádlott terhére értékelendők a cselekmény következményei, hogy a sértettnél maradandó fogyatékoság és súlyos egészségromlás is kialakult (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/3. pont).

Ellenben enyhítő körülmény a szándék eshetőleges volta (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/10. pont), kisebb nyomatékkaal ugyan, de az időmúlás, arra tekintettel, hogy a vádlott a büntető eljárás alatt végig előzetes fogvatartásban volt (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/10. pont) és megbánó magatartása (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/11. pont).

**D.** A vádlott terhén megállapított bűncselekményt a törvény öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti. A törvényalkotó a különös részben szereplő büntetési tételkeret meghatározásával - a társadalmi értékrendet is közvetítve - az elkövetett magatartást a legsúlyosabb bűncselekmények között helyezte el. A konkrét magatartást vizsgálva megállapítható, hogy annak tárgyi súlya jelentős, minden előzmény és kiváltó ok nélkül, hátulról támadt a sértettre, majd bántalmazását követően sorsára hagyta. A kellő visszatartó hatás érdekében, az ilyen jellegű cselekmények elkövetőivel szemben megfelelő szigorral történő fellépés szükséges, ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint a szabadságvesztés büntetés tartama inkább enyhe, mint eltúlzott, annak súlyosítására a vádlott terhére szóló ügyészi fellebbezés hiányában nem kerülhetett sor.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélet tábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 371. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

**D.** A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a 2012. évi C. törvény 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A Be. 338. § (1) bekezdés alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítélet tábla végzése elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

**Budapest, 2017. év december hó 07. napján**

**Dr. Nehrer Péter s.k. a  
tanács elnöke**

**Dr. Sárecz Szabina Martina s.k. Dr. Feledi Tamás s.k. bíró  
előadó bíró**

A Fővárosi Törvényszék 2017. év május hó 02. napján kelt 24.B.1561/2016/35. ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.227/2017/11. számú végzésével **2017. év december hó 07. napján jogerős és végrehajtható.**

**Budapest, 2017. év december hó 07. napján**

**. Nehrer Péter s.k.**

**a tanács elnöke**